

Hunni

Det var Naja. Det var Naja.

Det er altid Naja. Om himlen smiler eller den græder. Hun bestemmer.

Hvorfor? spørger du.

Fordi det er Naja, der kan spytte længst.

Fordi det er Naja, der har det længste hår. De længste øjenvipper. De længste negle. De længste ord. De længste ideer.

Dem, der holder.

Dem, man ikke bliver dødtræt af tre sekunder efter man er startet.

Dem, der ikke føles som en skoletaske der bliver tungere og tungere, som fyldes den med sten, en for en. Sten for sten.

Det er aldrig den samme idé.

Det er ikke engang samme slags idé.

Ideen kan være åndssvag. Eller barnlig. Som da vi legede med hinkesten en hel eftermiddag; som om vi var tre år og levede i stenalderen. Men så sagde Naja, at sådan var det når man havde fået sprængt sit ene ben i tusind stykker af en landmine. Det skete for de fleste børn i de fattige lande, hvor man heller ikke havde råd til krykker eller protester. Men nogle af de etbenede børn kunne spille fodbold. Den ene var oven i købet blevet valgt som verdensmester i længdespring, fordi han sprang ligesom en kænguru. Og så hoppede vi. Og hoppede og hoppede og hoppede.

Andre gange er ideen så vild og voksen at hjertet slår så hårdt at man må holde munden lukket, fordi man er bange for at det ellers vil springe ud af munden og krybe ind under en busk. Som da vi kravlede op på stilladset,

fordi rådhuset skulle repareres. Naja ville vise os den swimmingpool de byggede på toppen, men da vi kom op var den blevet flyttet ned i kælderens. Men beliggenheden kunne vi ikke klage over. Nede på jorden havde det været vindstille, men her var det som et stormvejr. Minimum orkanstyrke. Man kunne høre stilladset knage. Det føltes også som om det svajede. *Udad*. Alligevel fik Naja os til at træde helt hen til rækværket, hun ville tage et billede af os, men havde glemt sit kamera.

Man kan vænne sig til alt. Min storebror har fortalt mig om en lille dreng der blev glemt af familien efter en skovtur i en stor skov. Han må have siddet og spist boller, lagkage og slik og drukket sodavand. Jeg ved det ikke, men måske var det hans fødselsdag, måske har de råbt *Hurra*. Og så pludselig var han helt alene. Og der var ikke noget at spise i skoven, der lå ikke engang et stykke rugbrød eller knækbrød i græsset. Han måtte leve af planter og blomster i mange år, og han fandt på sit eget sprog. Hvor blomst ikke hed blomst, men måske *femikkel*. Og hurra kunne hedde *Bardu*. Så hver gang han mente, der var gået et år, kunne han råbe *Bardu* for sig selv.

Jeg turde ikke råbe noget som helst, men man kunne se meget langt fra toppen af rådhuset. Helt ud til fabrikken. Man kunne se den blå skorsten.

- Og til Odense, sagde Naja.
- Er du sikker? spurgte Tanja.
- Lige dér, sagde Naja.
- Hvor? spurgte Tanja.
- Gerd kan godt se det, sagde Naja.

Jeg nikkede forsigtigt. Bare jeg ikke skulle se ned så var alt godt.

- Og dér er København, sagde Naja.
- Hvor? spurgte Tanja.
- Lige ved siden af Århus, din brillebille! sagde Naja.

- Kan du se København og Århus *samtidig*? spurgte Tanja.
- Selvfølgelig, brillebille, sagde Naja. – Ellers ville jeg vel ikke sige

det!

Jeg holdt læberne lukkede. Jeg var bange for at hjertet skulle hoppe ud og falde ned og splatte ud på jorden under os. Og så ville det være slut med Gerd.

- Skal vi ikke blive her hele natten! udbrød Naja. – Så kan vi se solen stå op i Japan!

Kun med hensyn til én ting er Naja ikke længst: Højden. Naja er lille. Hun er en af de mindste i klassen, hvilket virker endnu mere mærkeligt når man ser hendes forældre. De er begge tårnhøje. Moren har så lange ben at hun kan krydse skolegården ved hjælp af to skridt. Faren går med en meter lange slips uden at de når ham mere end til lige under brystet. De kører i en stor sort bil, men alligevel må faren sidde med panden sænket og moren med de bare knæ stikkende op. Imens man knap nok kan få øje på Naja på bagsædet. Det er ikke noget jeg har tænkt på før. Men: Hun sidder sikkert og finder på ideer.

Ligesom i dag. Før. Vi er i fuld gang med en leg på legepladsen, da Naja siger: - Der er ikke noget kedeligere end tre veninder der leger tre veninder.

Så er vi lige pludselig tre andre:

Naja er Manden.

Tanja er Kvinden.

Og jeg er deres Hund.

- Så undgår vi et trekantsdrama, siger Naja.

Vi bor i en stor lejlighed i en skyskraber. Manden tjener kassen.

Kvinden går i dyrt tøj. Og jeg sover i en rigtig seng.

- Her, Hunni!

Manden serverer mad i min guldskål.

Hver søndag går vi tur i parken for at stresse af. Jeg får ondt i knæene og spørger, hvorfor jeg ikke er deres barn, jeg kan være både pige og dreng. Men det er fordi vi bor i *New York*, og der er det for dyrt at have børn. Det koster minimum en million om året bare at have dem i skole, så derfor har alle par valgt at få hund i stedet for. Men ikke gadekryds efter gadekryds, det er racerene hunde. Koster en bondegård. Sådan en er jeg. Manden og Kvinden sætter sig på en bænk. De fletter fingre. De kaster en pind som jeg henter og afleverer tilbage. Det er en colaflaske, og jeg får en tår hver gang. Det kildrer i snuden fordi den er rystet.

De snakker så snart jeg vender halen til. Men de ser på mig mens de snakker, som er de bange for at jeg skal løbe væk. I starten råber de også efter mig, både roser og skælder ud, så holder de op. Pinden ryger helt ned til vejen. Som om de håber jeg løber væk. Eller bliver kørt over. Det ser ud som på film, hvor de kan finde på at nappe hinanden i øret længe. De hvisper sammen så jeg ingenting kan høre, ligesom når jeg lægger øret mod min storebrors væg. Men jeg kan se at Kvinden ryster på hovedet. Så retter hun sig op. Manden bider igen efter hendes øre, men Tanja læner sig væk. Der går et øjeblik inden Manden rejser sig. Han kommer hen og aer mig på hovedet. Jeg logrer med halen og følger efter. Vi stopper foran bænken.

- Jeg vil skilles, siger Manden til Kvinden på bænken. - Jeg har fundet en anden. Hun er atten år og kunstmaler.

- Men, begynder Kvinden.

- Fint! Så kan du ikke sige mere, siger Naja. - Du er i chok.

Kvinden siger ikke noget, men ser på os begge.

- Kom med, Hunni, siger Manden og går.

- Vuf! siger jeg og følger efter.

Vi læner os op ad klatrestativet. Manden klør mig bag øret.

- Tanja er en luder, siger han.

Naja driller mig aldrig med at jeg hedder *Gerd*. Altså et drengenavn. Næsten aldrig. Enkelte gange, når der er andre, kan hun godt finde på at sige: Ræk mig lige tuscherne, *Søren*! Åh, undskyld, *Gerd*! Men ellers ikke. Hun kan finde på at sige, at jeg er heldig at jeg hedder *Gerd*. Der er mange kvindelige filmstjerner som har drengenavne. Som *Kim*, *Bo* og *Dennis*. Selv vil hun hedde *Brad Star*. Eller *Thomas Nova*. *Willy Wild* eller *Alexander Ella*.

- Du kender godt ham den gamle sut der står nede bag kiosken, siger Manden.

Jeg nikker.

- Vidste du, at Tanja går i seng med ham.

Jeg ryster på hovedet og ser hen mod Tanja på bænken.

- Hun får en is for det.

Tanja sidder og glør efter os.

- Kom her! råber Manden.

Jeg rører på mig fordi jeg tror det er til hunden. Men det er Tanja som skynder sig.

- Hunni! Grav et hul i jorden!

Jeg graver løs.

- Nu er du hovedpersonen, siger Naja til Tanja. - Det er dit liv, vi følger fra nu af.

Jorden er blød og det bliver fint rundt hul. En fed vrikkende, lyserød regnorm stikker ud af den ene side.

- Du starter med at smide din halskæde ned i hullet, forklarer Naja.

- Nej, siger Tanja.

- Jo, du har fået den af Manden og den minder dig for meget om ham.

Tanja ryster på hovedet. Naja peger på hullet. Tanja siger ikke et ord, som om det nu er hende der er hunden. Naja får øje på regnormen og samler den op i hånden. Hun stiller sig foran Tanja, der holder sig om halsen med den ene hånd og for munden med den anden. Så putter Naja regnormen ned i hendes bukser. I underbukserne. Det giver et spjæt i Tanja, hun stamper i jorden og holder sig for maven, som om hun skal tisse. Hun drejer rundt inden hun pludselig bliver stående, som er hun omringet af landminer.

- Du er jo lige blevet skilt, siger Naja. - Og skilte koner kan godt li' at tilfredsstille sig selv. Med flasker, agurker og paraplyer.

Hun ser ned på mig.

- De kan også godt finde på at gøre det med deres hunde.

Jeg prøver på at få øje på min snude.

Tanja begynder at hulke. Lille hulk, lille hulk, lille hulk, stort hulk. Lille hulk, lille hulk, lille hulk, stort hulk.

- Hvor barnligt! Hun tror, hun bliver gravid med en regnorm!

Tanja græder, men ryster på hovedet. Det giver indimellem nogle små ryk i hende som om hun får stød.

- Du er en hund, *Gerd*, siger Naja og spørger så: - Tuder du, fordi din mand er skredet?

Tanja ryster på hovedet.

- Tuder du, fordi dit liv er ødelagt? Hvorfor så? Fordi det gør ondt når den kravler op? Eller tuder du, fordi dit underliv er dødt?

Tanja ryster over det hele, men lidt mere på hovedet.

- Tuder du så fordi din mand er skredet?!

Så nikker Tanja.

- Godt, siger Manden, så kan du smide den væk. Tag den op. Du kan få erstatning udbetalt fordi dit underliv er ødelagt. Det var en trafikulykke. Du får en million. Dollars. Det er nok til udbetalingen på en lille lejlighed.

Men Tanja fjerner ikke regnormen. Hun står som et fugleskræmsel. Hendes arme og hænder vil ikke bevæge sig.

- Pas på Hunni ikke tisser op ad dig! ler Naja.

Tanjas hænder er krogede grene i luften og det blæser. Hun ryster. Minimum orkanstyrke.

- Hun kan li' det! Hun kan li' det! råber Naja.

Tanja står med lukkede øjne og hænderne ud fra kroppen. Så spytter Naja i græsset.

- Føj, siger hun. - Kom Hunni, det der er for ulækkert.

Hun tager mig i halsbåndet og vi går.

Hunni er ikke mere hund. Den går på sine fødder selvom det føles som knæene. Naja har masser af energi og humør. Hun fortæller historier. Og i pauserne taler hun om sodavand, kage og slik. Det venter derhjemme.

Fusat, gummel og hups.

Gummel, hups og fusat.

Eller hups, fusat og gummel.

Jeg lader som om det får et lyn til at slå ned i mig.

- Gud! siger jeg. - Det er bedstemor-hunds fødselsdag!

Vi er drejet ned ad den vej hvor hun bor, men jeg får øje på en kat i buskene og stikker af. River mig, men forsvinder.

- Vi ses!

Min storebror og hans kæreste diskuterede, hvem der var klogest: en hund eller en kat? Hans kæreste mente at katte var klogest, fordi de var selvstændige, de

gjorde kun hvad de selv ville. Min storebror mente hunde var klogest, fordi man kunne lære dem alt muligt, at komme når man kaldte, at hente avisen og at beskytte sin ejermand. Det endte med at kæresten gik og smækkede med døren.

Men de er blevet gode venner, for jeg kan høre at hun er der nu.

Nej. Det er en anden. Hun har lige grinet. Hun gør det anderledes. Højere, mere som en fugl.

Hvorfor? spørger du med dine sorte, sorte, skinnende øjne.

Sådan er det bare, ligesom der er noget som hedder sol og måne og stjerner. Vi bor ikke inde midt i en urskov, hvor vi kan kalde dem lige hvad vi vil. Som *Villy*, *Tilly* og *Krilly*.

Mor har sat tre kager frem på køkkenbordet.

Najas far og mor lever af at sælge meget store huse.

Jesus lå i en krybbe i en stald da han blev født.

Tre er et helligt tal.

Der er altid tre prøver. Tre søskende. Tre trafikfarver. Gul, rød og grøn. De tre vise mænd.

Men de havde jo Jesus-barnet. Hvad skete der bagefter? Hvordan gik det, da de skulle ride hjem på kamelerne? Hele vejen gennem ørkenen.